

Sygn. akt V U 514/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Nowakowska

Protokolant Alina Kędzia

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2015 r. w Kaliszu

odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 27 marca 2015 r. Nr (...)

w sprawie Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 27 marca 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje Z. B. emeryturę od (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1.03.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w O. odmówił Z. B. przyznania emerytury, gdyż jako osoba urodzona po 31.12.1948r. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w tych warunkach na dzień 1.01.1999r., a tylko 3 lata 11 miesięcy i 18 dni, bowiem odmówiono mu zaliczenia do takiej pracy zatrudnienia w (...) w K. w okresie od 17.08.1977r. do 31.03.1991r. gdyż nie przedstawił na tę okoliczność dokumentu odpowiadającego wymogom formalno-prawnym.

Odwołanie od tej decyzji wniósł do Sądu Z. B. domagając się przyznania emerytury z tytułu ponad 15-letniego wykonywania pracy w szczególnych warunkach, powołując się, że we wskazanym wyżej okresie był kierowcą samochodu ciężarowego dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zgodnie z art.184 ust.1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162 poz.1118 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1.01.1999r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzna

oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27.

Stosownie do treści ust.2 emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do OFE lub przekazania środków tam zgromadzonych na dochody budżetu państwa za pośrednictwem ZUS.

Stosownie do treści art. 32 cyt. ustawy ubezpieczeni będący pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnieni w szczególnych warunkach przez co najmniej przez 15 lat, nabywali prawo do emerytury w wieku obniżonym o 5 lat od podstawowego, o ile udowodnili łączny staż ubezpieczeniowy określony w art.27 cyt. ustawy wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z ust.4 tego przepisu wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługiwało prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych tj. rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze / Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zmianami/

Paragraf 2 powyższego rozporządzenia stanowi, że okresami prac uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy te stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wobec braku stosownego dokumentu przez sądem możliwe jest wykazywanie charakteru pracy wszelkimi dowodami przewidzianymi w przepisach kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art.184 ust.1 cyt. ustawy odwołujący się – jako osoba urodzona po 31.12.1948r. (...) – powinien warunki stażowe tj. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykazać na dzień 01.01.1999r.

Poza sporem jest, że odwołujący się na dzień 01.01.1999r. udowodnił wymagany 25 letni składkowy i nieskładkowy. (łącznie 28 lat, 3 miesiące i 3 dni)

Jako prace w szczególnych warunkach ZUS zaliczył mu zatrudnienie w rozmiarze 3 lata 11 miesięcy i 18 dni na przestrzeni od 1.08.1973r. do 22.04.1975r, od 23.04.1975r. do 04.04.1977r. i od 02.05.1977r. do 14.08.1977r.

Ze świadectwa pracy z 29.02.1996r. (w aktach ZUS) wynika, że Z. B. w okresie od 17.08.1977r. do 29.02.1996r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w K. jako kierowca pojazdu samochodowego a następnie tokarz na stacji obsługi samochodów. Dokument nie zawiera danych o czasie zmiany stanowiska pracy.

Sprecyzowanie tej informacji znajduje się w świadectwie pracy w szczególnych warunkach, gdzie podano, że na stanowisku kierowcy pojazdu samochodowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton odwołujący się pracował w okresie od 17.08.1977r. do 31.03.1991r.

W oparciu o zeznania świadków J. K. i R. T.. Sąd ustalił, że przedsiębiorstwo (...) w K. zajmowało się transportem towarów od producentów lub z wagonów kolejowych do hurtowni i z hurtowni do sklepów. Odwołujący się pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton.

Początkowo był to samochód marki S(...), a następnie S. (...)-oba o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton. Samochody te miał powierzone na stałe.

Odwołujący się zajmował się transportem rozmaitych produktów spożywczych i przemysłowych od producentów na terenie całego kraju do hurtowni i z hurtowni do sklepów.

Powyższe wiarygodne zeznania pozwalają na przyjęcie, że odwołujący się pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton przez okres wystarczający do uzupełnienia do wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Stanowisko kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony ujęte jest w dziale VIII pkt. 2 wykazu A stanowiącego załącznik przytoczonego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zmianami)

Definicję ustawową „pracy w szczególnych warunkach” zawiera art.32 ust 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z tym przepisem za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca taka to ta, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Np. praca w narażeniu na hałas ponadnormatywny, praca w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Motyw przyświecający ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art.32 w/w ustawy opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu i osoba taka ma prawo do wcześniejszej emerytury niż pozostali ubezpieczeni.

W odniesieniu do kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton nie ma znaczenia jakiego typu materiały przewozili, dla jakiej branży były przeznaczone, bo uciążliwość, trudność pracy wynika z rozmiaru kierowanego pojazdu, a nie z rodzaju przewożonego ładunku. W stosunku do tych pracowników nie ma zastosowania orzecznictwo odnoszące się do branżowych wykazów.

Odwołujący się wykonywał pracę w szczególnych warunkach jako kierowca w/w samochodu ciężarowego przez okres wystarczający do wykazania ponad 15 lat.

Wykazał ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych spełnia więc wszystkie warunki stażowe do emerytury w obniżonym wieku.

Wiek 60 lat ukończył (...) i wtedy spełnił ostatni z warunków do nabycia prawa do świadczenia o jakim mowa w art. 184 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Emeryturę Sąd przyznał mu zatem od (...).

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie i zgodnie z art.477¹⁴§2 kpc orzeczono jak w wyroku.